alene som Aftenen forinden i den lille Have. Thi den eneste d[illegible] ske foruden mig, Frk. *Palline Bagger*, foretrak naturligvis Refere[illegible] bordet.

„Men, hvo sig selv ophøjer" o. s. v. Hvad sker til min største Forundring?

Da den selvskrevne Præsident, Frk. *Marie Popelin*, Doctor juris, den belgiske Kvindesagsforenings ansete Formand, i en velformet Tale har aabnet Kongressen, meddeler hun, at Foreningen har udnævnt fire Ærespræsidenter. Navnet paa den engelske hørte jeg ikke. Men for Tyskland var det Fru *Lina Morgenstern* (Berlin), for Frankrig Fru *Féresse Deraismes* (Paris) og for Danmark — Hr. *Fredrik Bajer* (København). I denne ophøjede Egenskab fik jeg Ret til at sidde oppe ved Præsidentbordet. Jeg fik endog den hellige Cecilia til *vis à vis*.

Præsidenten gjorde mig den Ære at raadspørge mig med Hensyn til Forhandlingerne: om jeg ikke troede, man kunde springe de sædvanlige Hilsningstaler over og lige straks tage fat paa Dagsordenen.

Det kom mig slemt paa tværs. Saa vilde jeg jo brænde inde med den eneste lille *„speech"*, jeg havde belavet mig paa. Jeg skulde jo hilse baade fra Dansk Kvindesamfund og fra Kvindelig Fremskridtsforening (som jeg ligeledes repræsenterede).

Jeg svarede, at Kongressen vist gerne vilde høre nogle Hilsningstaler, naar de kun ikke blev for lange. Præsidenten var saa elskværdig at give Ordet først til mig.

Idet jeg bragte Kongressen de venligste Hilsener fra de to danske Foreninger, jeg havde den Ære at repræsentere, gjorde jeg tillige, i Korthed, Rede for deres forskellige Formaal. Meget beklagede jeg, at jeg ikke kunde overvære stort mere end de første Møder, da mit Hovedformaal i Bryssel var at deltage i den Interparlamentariske Konference (den 6.—11. August). Desværre kunde jeg saaledes ikke deltage i den sidste Mødedags Forhandling om en almindelig Forening eller Sammenslutning af alle „feminister". Derfor maatte det maaske allerede nu være mig tilladt at sige, at jeg havde fulgt denne Idés Udvikling siden Kongresserne i Paris 1889. Jeg havde ikke set den gøre videre Fremskridt. Feministerne skulde derfor hellere indskrænke sig til at oprette et internationalt *Bureau*, hvorigennem alle, som virkede for Kvindesagen, kunde komme i Forbindelse med hverandre og støtte hverandre i Kampen for den. Det samme Raad havde jeg for 6 Aar siden givet Fredsvennerne. De havde fulgt det, og Erfaringen havde allerede vist, at Samarbejdet ad denne Vej blev meget bedre, medens alle Forsøg paa at danne en international Forening havde vist sig frugtesløse.

Inden jeg fortsætter min Rapport om Aabningsmødet, tør jeg